

သန်းမြင့်အောင်

ကျွန်မရဲ့ ပွင့်ဖတ်ကလေး နှင့်

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

ဓာတ်စာ

အစာအာဟာရအကြောင်း သိကောင်းစရာ
ဆောင်းပါးအတော်များများကို လေ့လာခဲ့ဖူးပေမဲ့သည် အကျိုးအာနိသင်
မျိုးကိုတော့ လက်တွေ့ ခံစားနားလည်ဖူးကြသူ ရှားပေလိမ့်မည်။

အမှန်စင်စစ် သူ့အမည်က အရောင်နှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်မှ ညွှ်ခေါ်
ထားပေမဲ့ သူ့သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကတော့ အဖြူရောင်ပဲဖြစ်သ
ည် ။

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပြုံးနေတတ်ပြီး သူတကာကို စာနာနားလည် နေတ
တ်သော သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက ဓာတ်ခွဲမှူးအလုပ်ဖြစ်သည် ။
ဆေးရုံကြီးမှ နှစ်ပြည့်ပင်စင်ယူပြီး ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ အထူးကုဆေးကုခ
န်းကြီးတစ်ခုက ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိုင်နေပြီဖြစ်သော သူ့မှာ ချစ်
ခင်အားကိုးသူတွေ ပေါလှသည် ။ သူနှင့်
ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း လူမှုရေးနယ်ပယ်မှ ရော အနုပညာအ
သိုင်းအဝိုင်းမှ ရော သူ့မိတ်ဆွေများ ၊ ထိုမိတ်ဆွေများမှ တစ်ဆင့် ဆပွား
တိုးစနစ်နှင့် ဝင်ရောက်လာသူများ ပါ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းကလေးကို ဥဒဟိုဝ
င်ရောက်ကာ ခရီးတစ်ထောက်နား၊ ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်
ရောက်တတ်ရာရာပြောနှင့် သူနှင့်တွေ့လျှင် အမောပြေကြစမြဲ။ ငြိုငြင်ခြ
င်း အလျဉ်းမရှိ၊ ပကတိအေးချမ်းသော သူ့အသွင်ကြောင့် လူချစ်လူခင်
များ နေခြင်းကတော့ သိပ်ပြီးအဆန်းတကြယ် မဟုတ်လှပေ။

တစ်နေ့မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် သူ့ထံ အကူအညီတောင်းရန် ရောက်လာကြသည်။ ။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်းက စားပွဲပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဖတ်ဖို့ ပြင်နေတုန်းမှာ ပင် ဓာတ်ခွဲခန်းအဝမှ ခန်းဆီးစကို မကာဝင်လာသော သူ့မိတ်ဆွေ မခင်ဝေနှင့် ညီမဝမ်းကွဲ လင်းလင်းတို့ ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ရင်းနှီးဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

‘ဟာ...လာ...လာ...၊ အတော်ပဲ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေတာနဲ့ ဘယ်လိုလဲ၊ ပျောက်လှချည်လားဗျ’

အမှန်တော့ အခုမှ စတင်အနားယူဖို့ ပြင်နေသော သူ့အတွက် နှောင့်ယှက်ရန် လာကြသူများ သူ့ကိုအားနာသွားမှာ စိုး၍ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ဟင် ...မနေ့ကပဲရောက်သေးတယ်လေ။ ဘယ်မှာ ပျောက်လို့ လဲ...’

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသော သူ့မိတ်ဆွေကို...

‘ဟုတ်တယ်လေ...မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ကြား ခင်ဗျားပျောက်နေတာကို ပြောတာ’ ဟု ပြောကာ ရယ်မောလိုက်ကြရင်းမှ ခင်ဝေ့နောက်နားမှ မျက်နှာညှိုးညှိုးတစ်ခုကို သတိပြုမိကာ...

‘ဒေါ်လင်းလင်းကဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ကျုပ် ဘာကူညီပေးရမလဲ။ ပြောနော်၊ အားမနာနဲ့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးဖို့ လိုနေပြီထင်တယ်။ ကြည့်ရတာ လူနာရုပ်ပေါက်နေသလိုပဲ’

ဆိုတော့ မခင်ဝေက...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ ဆရာကူညီမှ ဖြစ်မှာ ။ သူ့အရမ်းစိတ်ဓာတ်

ကျနေတယ်။ နေလို့ လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီတန်းတန်းမတ်မတ် လာခဲ့တာပဲ’

‘ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’

‘ဟင် ဆရာကလည်း ဘာကိုဝမ်းသာတာလဲ။ နေမကောင်းလို့ ပါ ဆိုမှ’

‘ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်ကိုအားကိုးပြီးလာတော့ ကူညီခွင့်ရတာကိုဝမ်းသာတယ်လို့ ပြောတာ။ မကူညီရရင် စိတ်ဆိုးမှာ နော်’

သူ့အပြောကြောင့် လူနာအားတက်သွားဟန် ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။ ။

‘ကဲ...ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြော...’

‘လူကတော့ ဖျားလှနာလှတယ် မရှိပါဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ လက်ညှိုးမှာ အနာတစ်လုံးပေါက်နေတာ တော်တော်နဲ့ မပျောက်ဘူး။ အဲဒါ ဆရာဝန်ကဆီးချို့စစ်ခိုင်းတယ်’

‘အဲဒီအနာကြောင့် စစ်ရမှာ လား’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆီးချို့ရှိတဲ့ လူဟာအနာဖြစ်ရင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားရင် မပျောက်တော့ဘူးလို့ ကြားတယ်။ လိုအပ်ရင် သွေးပါ စစ်ရမယ်တဲ့’

ပြောရင်းမှ သူ့မျက်နှာက သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဒီအနာပေါက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘တစ်လလောက်ရှိပြီ ဆရာ။ ပျောက်တော့မလိုလိုနဲ့ ပြန်ကြီးလာလို

က်။ ဂျုံအုံပြီး ပေါက်အောင်လုပ်လိုက်လို့ ပေါက်သွားပြီးရင်လည်း တစ်ခါတည်း တန်းပြီးပျောက်မသွားဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာရင် ပြည်တွေပြန်တည် လာပြီး ရောင်ကိုင်းလာလိုက်နဲ့ အခုဆို ဒီတစ်နေရာတည်းကပဲ သုံးခါလောက်ရှိနေပြီ။ အဲဒါနဲ့ ဆရာဝန်ကဆီးချိုစစ်ခိုင်းလို့ ပါ။ ကျွန်မလေ စစ်မကြည့်ချင်ဘူးဆရာ။ အဖြေကိုမကြားရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် မမဝေကို အဖော်ခေါ်လာတာ။ မစစ်လို့ လည်း မရဘူးလေ။ ဆရာဝန်ကို ပြန်ပြရမှာ ။ ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ ဆရာရယ်’

မစစ်ခင်ကတည်းက သေချာနေသော ဝေဒနာသည် ရုပ်ပေါက်နေသူကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများ နှင့် ငေးကြည့်ရင်းသူက...

‘အဲဒါ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ရှက်စရာ...’

‘ရှင် ...’

‘ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားအသက်အရွယ်နဲ့ ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ရောဂါတစ်ခုခုတော့ ရှိသင့်နေပြီ’

ကျားသားမိုးကြိုး။ စကားကအဆန်းပါလား။ ဓာတ်ခွဲမှူး၏ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးနားရောမျက်စိပါ လည်သွားကြသည် ။

‘အသက်အရွယ်ကလည်း လူလတ်ပိုင်းရောက်နေပြီ။ စီးပွားဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံတယ်။ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းလည်း ကောင်းတယ်။ ရှေ့လျှောက် ဇိမ်ကျကျနေနိုင်ဖို့ အတွက် မျက်နှာပြပြီး အနားယူစရာ တင့်တင့်တယ်တယ် ရောဂါတစ်ခုတော့ ရှိဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရောဂါဟာ ဆီးချို ဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုသေးငယ်နေတယ်’

‘ရှင် ... ရောဂါကသေးနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ရောဂါကသေးလွန်းလို့ ရောဂါသည် လို့ ပြောရမှာ

တောင် ရှက်စရာကောင်းနေတယ်’

‘ဟာ...ဆရာကလည်း ’

‘တကယ်ပြောတာဗျ။ ဆီးချိုဆိုတာကရောဂါတွေတန်းစီလိုက်ရင် နံပါတ်ခြောက်လောက်၊ ခုနစ်လောက်မှာ ရှိတာဗျ။ တစ်ဆယ်နားတောင် ကပ်နေပြီ။ နံပါတ်တစ်ကအေအိုင်ဒီအက်စ်ပေါ့ဗျာ။ နံပါတ်နှစ်ကတော့ ကင်ဆာပေါ့။ သူတို့ နောက်မှာ သွေးတိုးတို့ ၊ နှလုံးတို့ ဘာတို့ ညာတို့ ရှိသေးတယ်။ တစ်နဲ့ နှစ်ကတော့ ထားပါတော့ဗျာ၊ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ ရောဂါတွေမို့။ အဲဒီနောက်ကနှလုံးတို့ ၊ သွေးတိုးတို့လိုအယုအယခံရတဲ့ ရောဂါတွေလောက် ခင်ဗျားရောဂါက မျက်နှာပန်းမလှဘူးဗျ။ ကျုပ်ဓာတ်ခွဲခန်းကိုလာတဲ့ လူမှန်သမျှ ရောဂါကြီးကြီးမားမားတွေကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ မနေ့ကပဲ HIV ပေါ့စတစ် နှစ်ယောက် တွေ့တယ်’

‘အံ့မယ်လေးဆရာရယ် ... ကြက်သီးတောင် ထ လာပြီ’

မခင်ဝေ ကကျောတစ်ချက် တွန့်သွားပေမဲ့ လင်းလင်းကတော့ ဓာတ်ခွဲမှူး၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်းစိတ်ဝင်တစားနားထောင်လျက် ရှိသည် ။

‘ဒါပေမဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့ ။ ခင်ဗျားမှာ အရင်ကဘာရောဂါမှ မရှိဖူးတဲ့ အတွက် အခုဆီးချိုရောဂါလေးဖြစ်တာကိုပဲ ခင်ဗျားမိသားစုက ခင်ဗျားကိုဧရာမ ရောဂါပိုင်ရှင်ကြီးလို့ သဘောထားပြီးဂရုတစိုက် ပြုစုကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သိပ်ဇီမိရှိတာဗျ။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားခင်ပွန်းက ခင်ဗျားကိုအကြင်နာတွေပိုပြီး အရင်ကထက်ပိုပြီးချစ်ခင်ယုယလာလိမ့်မယ်။ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကစပြီး ခင်ဗျားကိုဂရုတစိုက်နဲ့ ပြင်ဆင်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဆို ဆီးချိုရောသွေးချိုပါရှိတာ မိန်းမကဂရုစိုက် လိုက်တာဗျာ။ အချိန်ရှိ

သရွေ့ သူ့ယောက်ျားအနားမှာ ချည်းပဲ။ ကိစ္စရှိလို့ မြို့ထဲလာတာတောင် စိတ်မချလို့ လိုက်တွဲပို့တာ။ သူ့ယောက်ျားကိုမျက်နှာအညိုမခံဘူးဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း မောင် ...မောင် ...နဲ့ တစ်မောင်တည်းမောင်နေတာပဲ။ အတော်အားကျစရာကောင်းတဲ့ လင်မယားဗျ။ ရောဂါဖြစ်လေပိုချစ်လေပဲ’

ဓာတ်ခွဲမှူး၏ အပြောကြောင့် လင်းလင်းမျက်စိထဲအိမ်ကလူ၏ မျက်နှာကြီးကို တဖြည်းဖြည်းမြင်ယောင်လာကာစိတ်ထဲမှ လည်း ...

‘ဟင်း...ပိုက်ဆံရှာဖို့ နဲ့ ချမ်းသာပြီးရင်းချမ်းသာဖို့ ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ လူကြီး၊ အခုသူများမှာ ဆီးချိုရောဂါ ရှိနေပြီလို့ ရှင်သိရဲ့ လား။ အဲဒါအနားမှာ နေပြီးဂရုစိုက်ရင်စိုက်၊ မစိုက်လို့ ကတော့ ထင်သလိုနေပြီး စားချင်တာတွေ လျှောက်စားပစ်လိုက်မှာ ။ သေသွားလည်း အေးတာပဲ’ လို့ ချက်ချင်းပြေးပြီး ခွဲလိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားပြီး ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ... ‘ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်ရတော့မလား ဆရာ။ အိမ်မှာ သွားပြောပြလိုက်ရမလား’ ဆိုတော့ ...

‘ဟာ ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ။ စစ်မှ မစစ်ရသေးတဲ့ ဟာ။ စစ်ပြီးမှ အဖြေစာရွက်ကိုပြပြီး ပြောလို့ ရမှာ ပေါ့ဗျ။ ပိုပိုလိုလိုသွေးပါ စစ်ပေးလိုက်မယ်။ သွေးနဲ့ ဆီးနဲ့ ထားခဲ့၊ ညနေ လာယူ ...

‘နေ့ချင်းဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်မနေတော့ဘူး ဆရာရယ်။ မမဝေနဲ့ ကျွန်မ တစ်နေရာရာ သွားလိုက်မယ်။ ဈေးဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အသိတစ်ယောက်ဆီကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပြီးမှ အဖြေစာရွက် ဝင်ယူပြီး အိမ်ပြန်မယ်’

ဓာတ်ခွဲမှူးရော လူနာပါ ကံစမ်းမဲနှိုက်ထားတုန်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အူမြူးနေသည့်ပုံဖြင့် တက်ကြွနေကြသည် ။

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါက ဘာမှ ကြာတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျားတို့ ဈေးတစ်ပတ်တောင် မပတ်ရသေးခင် ကျွန်တော်က စစ်လို့ ပြီးသွားမှာ ။

ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ လမ်းများများ လျှောက်နိုင်အောင် ချာပါတီတစ်ပွဲစီ လောက် ဗိုက်ထဲထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ချာပါတီက ဆီးချိုသမား စားလို့ ရတယ်ဗျ’

ဆေးခန်းနှင့်ကပ်လျက် ချစ်တီးဆိုင်မှာ ဓာတ်ခွဲမှူးက သူတို့ နှစ်ယောက်အား ချာပါတီကျွေးရင်း ရောဂါဗေဒအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပြောပြနေသေးသည်။ ။

‘အခုအခါမှာ ဆီးချိုသွေးချိုရောဂါဆိုပြီး အသံတွေ များ လာတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် ဆီးမှာ ဓာတ်ခွဲကြည့်လို့ အချို့ဓာတ်မရှိပေမဲ့ သွေးမှာ ရှိချင် ရှိနေတတ်တယ်။ တကယ်လို့ သာ ဆီးနဲ့ သွေးဟာ တစ်သဘောတည်း ဆောင်နေမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းက ဆီးပဲ စစ်ဆေးကြတော့ မှာ ပေါ့ဗျ။ အသားအနာခံပြီး ဘယ်သူမှ သွေးဖောက်စစ်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး’

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်တော့ ဓာတ်ခွဲမှူးက ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်က သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ထွက်လာရင်းမှ လင်းလင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ ...

‘ဈေးထဲလျှောက်ပြီး ခြေညောင်းခံနေမယ့်အစား မင်္ဂလာရုံမှာ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ အချိန်မီသေးတယ်’

ဆိုတော့ မခင်ဝေက ...

‘နင်ကလည်း ဟယ် အစီအစဉ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ ၊ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲက အကြာကြီးရယ်...’

အင်တင်တင်လုပ်နေသော မခင်ဝေကို လင်းလင်းက ...

‘မမဝေကလည်း နောက်ဆို လင်းလင်းက ရုံကားတွေကြည့်ချင်မှ ကြ

ညီရမှာ ၊ ကြုံတုန်း ဝင်ကြည့်ရအောင်ပါ’

ဆိုပြီး လက်မှတ်တန်းဝယ်သဖြင့် ကြည့်ဖြစ်သွားကြသည် ။

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ပြန်အထွက်တွင် တော့ ဆေးခန်းဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းများမှာ အလာတုန်းကကဲ့သို့ လေးလံဖင့်နဲ့မနေဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တန်းဝင် သွားကြသည် ။

ဖျတ်ခနဲ ခန်းဆီးစကို လှုပ်လိုက်သည် နှင့် တစ်မျက်နှာပင် မလှန်ရ သေးသော လက်ထဲမှ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချရင်း ဓာတ်ခွဲမှူးက ပြုံးရွှင်တက်ကြွသော မျက်နှာနှင့် ...

‘မျှော်လိုက်ရတာဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကလည်း ကြာလိုက်တာ။ ဘယ်အ ထိတောင် သွားနေကြတာတုန်း’ ဟု နှုတ်ဆက်သည် ။

‘ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲဝင်ကြည့်နေကြတာ ဆရာရေ ...’ ဟု သူတို့ က ပြော တော့ ...

‘အံ့မယ် ... တယ်ပျော်နေကြပါလား။ သည့်ထက်ပျော်စရာ အဖြေတစ်ခု ထပ်ပေးဦးမယ်။ ဒေါ်လင်းလင်းရေ ... ခင်ဗျားတော့ လပ်ကီးပဲဗျို့’

ဓာတ်ခွဲအဖြေစာရွက်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောတော့ ...

‘ဆီးချို့အပြင် အခြားရောဂါတစ်ခုပါ ထပ်တွေ့ထားလို့ လားဆရာ’

‘ဘယ်ကလာ၊ ခင်ဗျားမှာ ဆီးချို့ရောဂါ၊ သွေးချို့ရောဂါ ဘာမှ မရှိဘူး ဗျ’

‘ဟင် ... သေချာရဲ့ လား ဆရာရယ်’

လင်းလင်းအသံက စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည့်လေသံ သိသိသာသာ

ပေါက်နေသည် ။

‘ကျုပ်ထက် သေချာတဲ့ လူတောင် ကျုပ်လောက် မသေချာနိုင်ဘူးဗျ။
ဓာတ်ခွဲမှူးသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ အမှားအ
ယွင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အခုလည်း သေချာအောင် အထပ်ထပ် စစ်ထားတာ။
စိတ်သာချနေတော့။ ခင်ဗျားမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးဗျ။ ဝမ်းမသာဘူး
လား’

လင်းလင်း မျက်နှာပေါ်က တစ်ခုခုကို နှမြောနေဟန်ကို သူက အမိ
အရ ဆုပ်ကိုင်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

‘အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။
ကျန်းမာခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးဗျ။ ကျန်းမာခြင်းကို ဘာနဲ့ မှ လဲယူ
လို့ မရဘူး’

‘ကျန်းမာခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို မကျန်းမာလာတော့မှ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်တိကျတယ်။ ခေတ်
လည်း ဘယ်တော့မှ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆီးချိုရောဂါ တကယ်မရှိဘဲနဲ့
တောင် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ တင် ခင်ဗျား ကျန်းမာခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို
သဘောပေါက်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေဟာ
ဘယ်တော့မှ အလိုဆန္ဒ မပြည့်တတ်ကြဘူးဗျ’

‘ဆရာပဲ ရောဂါသည် ဆိုပြီး မိသားစုက အရင်ကထက် ပိုဂရုစိုက်ပြု
စုမယ်၊ ချစ်ခင်ယုယလာမယ်ဆို ...’

‘အဲဒါက ခဏပဲဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်သက်လုံးလို့ အာ
မ မခံခဲ့ဘူးလေ။ ကြာရင် ငြီးငွေ့လာမှာ ပေါ့ဗျ။ တစ်သက်လုံးတော့ ဘ
ယ်သူက စိတ်ရှည်ပါ့မလဲ’

‘ဆရာပြောတဲ့ ကဗျာဆရာ လင်မယားလေ၊ ရောဂါဖြစ်လေ ပိုချစ်လေဆို ...’

‘ဟား ... ဟား ... အဲဒါ မိန်းမဗျ မိန်းမ။ ယောက်ျားတွေကျတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး ။ မိန်းမက ရောဂါသည် ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ လူမမာစော် နံတယ်ဆိုပြီး အနားမကပ်ချင်ကြတော့ဘူး။ သူတို့ မှာ မိန်းမတွေလို သနားကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိတတ်ကြဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ က မိန်းမတွေလောက် မိသားစုကို မခင်တွယ်တတ်ကြဘူး။ အဲ ... ယောက်ျားတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ တချို့တလေကို ပြောတာပါ။ အဲဒီတချို့တလေထဲမှာ ခင်ဗျားယောက်ျားလည်း ပါချင် ပါသွားနိုင်တယ်လေ’

ဟိုတစ်လောတုန်းက ဆိုက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အနေအထိုင်မဟုတ်၍ ဆူပူမိခဲ့တာကို လင်းလင်း ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရလိုက်သည် ။

‘နောက်ဆုံးတော့ ရောဂါဆိုတာဗျာ တတ်နိုင်ရင် နှာစေးချောင်းဆိုးတောင် မဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ ရောဂါတစ်ခုခု စွဲကပ် လာပြီဆိုရင် အဲဒီမိသားစုအတွက် အကုသိုလ်ဝင်တာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ ငွေကုန်မယ်ဗျာ။ အဲဒီနောက်မှ ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေကလည်း အများကြီး’

‘ဒါ ... ဒါဆို ဆရာ အစက ကျွန်မကို ပြောခဲ့တာတွေက တကယ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့’

‘စောစောက ခင်ဗျား သိပ်ကြောက်နေမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်က ရယ်စရာတွေပြောပြီး ခင်ဗျားကို အားပေးနေတာဗျ။ ခင်ဗျားရုပ်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေလိုက်တာ တကယ့်ကို လူမမာနဲ့ တူနေတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က

ခင်ဗျားကို သေချာပေါက် ဝေဒနာသည် လို့ တွက်လိုက်မိတာ။ ဒါကြောင့် အဖြေစာရွက်လာယူရင် ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုတင် အားသွင်းပေးလိုက်တာဗျ’

‘ဒါဆို ဆရာပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်’

‘ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျ။ ဆီးချိုဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရရောဂါ မှတ်လို့ လား။ အင်မတန် လူဖြစ်ရုံတဲ ရောဂါဗျ။ ဆီးချိုရှိလို့ များကတော့ ခင်ဗျား သွားပြီ’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ ဆရာ’

‘ဘယ်ကိုသွားတာလဲဆိုတော့ ... အဲ ... အဲ ... အလိုဆန္ဒမပြည့်တဲ့ ကမ္ဘာကိုပေါ့။ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေရှိရှိ အစား ကောင်း အသောက်ကောင်း စားလို့ မရတော့ဘူး။ ကောင်းပေညွန့်ပေ အရသာရှိပေဆိုတဲ့ အစာအာဟာရတွေ၊ ဆီဦးထောပတ်တွေ ငွေပုံပေးပြီး ဝယ်နိုင်ရင်လည်း ခင်ဗျား စားလို့ မရတော့ဘူး။ အကောင်း မှန်သ၍ အကုန်ရှောင်ရမယ်။ ထမင်းတောင်သူများ လို ဆန်ကောင်းမ စားရဘူး။ ဆန်ကြမ်းပဲ စားရမယ်။ ဘယ်လောက် ဝဋ်ကြီးတယ် မှတ်သ လဲ။ သူများ တွေ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေတာကို ကြည့်ရင်း စိတ် ဓာတ်ကျပြီးတောင် သေသွားနိုင်တယ်’

သူကလည်း အစားမက်တာနဲ့ တော့ တွေးတောင် မတွေးရဲ။ အထူး သဖြင့် မလိုင်လုံးနှင့် ထောပတ်ကို သူ ဖြတ်၍ ရမည်မထင်။ ဆန်ဆိုလျှင် လည်း နည်းနည်းလေး အကြောမာရင်တောင် သူ့လည်ချောင်းက မျိုမ ကျချင်။

‘ခင်ဗျား လက်အနာက ပြည်မကုန်လို့ ပြန်ပြန်ရင်းနေတာပါ။ အချိန် တန်ရင် ပျောက်သွားမှာ ပါ။ လက်ဖဝါးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာဆိုတော့ အ

နာက ရင်းပြန်ရော။ ဆီးချိုများ ရှိလို့ ကတော့ဗျာ ခင်ဗျာလက်ဖြတ်ရပြီ သာ မှတ်။ ကျုပ်ဆေးရုံမှာ လုပ်တုန်းကဆို ကုလားမကြီးတစ်ယောက် ခ လုတ်တိုက်ပြီး ခြေမကွဲသွားရာကနေ ဆီးချိုရှိနေတော့ မပျောက်တော့ ဘဲ တဖြည်းဖြည်း လှိုက်စားလာလိုက်တာ ခြေသလုံးတောင် ရောက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သေသွားတာပဲဗျို့’

‘ဘုရား ... ဘုရား ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ’

‘အဲဒါကို ဂင်ဂရင်း (Gangrene) လို့ ခေါ်တယ်။ ဆီးချိုရောဂါမှာ အချို့ ဓာတ်တွေ သိပ်လွန်ကဲပြီးနေတဲ့ အခါမှာ အနာတွေ ပုပ်လိုက်လာတာပေါ့။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်သူကြီးတစ်ယောက် ဝင်ပူးကပ်နေသလို အချိန်တိုင်း သတိရနေရမယ်။ နည်းနည်းလေး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေမိတာနဲ့ အလစ်ဝင်တွယ်သွားမှာ အသေအချာပဲ။ ရောဂါဆိုတာ တစ်ခုဝင် လာပြီးရင် နောက်ပိုင်းကို စိတ်မချရတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေက အခါအခွင့်ကို စောင့်နေပြီး အခြေအနေပေးတာနဲ့ တပျော်တပါးကြီး အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာပြီး အလဲထိုးကြတော့မှာ ဗျ။ အခု ခင်ဗျား အဲဒါတွေကို မကြောက်ရတော့တာကိုက ထိပေါက်တာထက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်’

တစ်နေ့တည်းနှင့် အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေသော လင်းလင်း၏ မျက်နှာနှင့် ဓာတ်ခွဲမှူး၏ ဟန်ပါပါအပြောအဆိုများကို မခင်ဝေက တအံ့တဩငေးမော၍ ကောင်းနေသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်။ မနေ့တုန်းက ဆရာဝန်က ဆီးချိုလို့ သံသယဝင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မ အချို့ရှောင်ထားတာ အခုဆို အရသာခံနိုင်တဲ့ ပါးစပ်ကြီးရှိပါလျက်နှင့် စားချင်တာ မစားရတာ တစ်ရက်ရှိပြီ ဆရာ။ ကျွန်မ မတင်းတိမ်ဘူး။ အခုတော့ ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတ

ယံ’

‘မတင်ပါနဲ့ ဗျာ ရပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ တကယ်ရှိနေရင်လည်း ကျုပ်
ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ။ အခုတော့ ဒီရောဂါဆိုးကြီးကို သယ်
ဆောင်မလာတဲ့ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကာဖီချိုချိုလေး တစ်ခွက်
နဲ့ ပြန်မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ’

သူတို့ ဝမ်းသာတက်ကြွစွာနှင့် ကာဖီဆိုင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ။

ကာဖီသောက်နေရင်းနှင့် သူ၏ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်
ယူကျေနပ်နေသော ဓာတ်ခွဲမှူးနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်
ရှိသွားပြီဖြစ်သော လင်းလင်းတို့ ကို ငေးမောရင်းမှ ...

မခင်ဝေ၏ ရင်ထဲက သူတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ဓာတ်ခွဲမှူးသတင်း
စာ ကောက်အကိုင်မှ ခန်းဆီးစကို မပြီးဝင်လာမည့် ရောဂါဗေဒ အသစ်
တစ်ခုနှင့် အဆင်သင့်ဖြစ်နေဦးမည့် ဓာတ်ခွဲမှူး၏ စိတ်အာဟာရများ
အကြောင်းကို တွေးတော မှန်းဆနေမိသည်။ ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း

ဟာမိနီ

သည် ကနေ့များ မိုးလင်းကတည်းက အဆင်ပြေနေပါလား။ မျက်စိ နှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လျှပ်စစ်မီးတွေက ထိန်လင်းလို့ ။ မနက်စောစော မီးမလာတာ ကြာပြီ။ ဒီမနက်တော့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး သနပ်ခါးလိမ်းစရာ မလို။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြီး အင်္ကျီရှာစရာ မလိုတော့။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာနှင့် ကိုယ့်နေအိမ် ခြောက်ထပ်ပေါ်က မြေကြီးဆီ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်။

ကားမှတ်တိုင်ရှေ့က ကြက်လျှာစွန်းကလေးမှာ ခိုတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီးအစားနေတာကို မြင်ရတာလည်း ကြည်နူးစရာတစ်မျိုးပဲ။ ရေစိမ်ထားတဲ့ ကုလားပဲတွေကို ဒန်ပန်းကန်ပြားတွေနဲ့ ပြင်ထားပြီး ဝယ်သူကိုမျှော်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကို တွေ့ရတာတော့ ကရုဏာသက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သနားပါတယ်။ ဈေးဦးမှ ပေါက်သေးရဲ့ လားမသိဘူး။ ခိုကလေးတွေ အဝေးကို ပျံထွက်သွားမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ သူတောင်းထဲက ပဲကလေးတွေကို နှိုက်နှိုက်ပြီး ချွေချွေတာတာ ကြုံချပြီး ကျွေးနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ဝယ်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်များ တစ်နေရာရာကနေ ပေါ်လာနိုးနဲ့ မျှော်နေတဲ့ ပုံပဲ။ ခိုကလေးတွေကို စုထားရင်း၊ စုထားရင်းကနေ သူ့ရဲ့ ရေစိမ်ပဲတောင်းကလေး မရောင်းလိုက်ရဘဲ ကုန်သွားမှ ဖြင့် အရင်းပြုတ်တော့မှာ ပဲ။ လက်က နာရီအဟောင်းလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ရသေးသားပဲ။ ကို

ယုံခြေထောက်တွေက အလိုလိုနေရင်း အဲသည် ဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။

‘တစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ’

မျက်စိလျင်တဲ့ ကောင်လေးက ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက ကိုယ့်အတွက် ဒန်ပန်းကန်ပြားလေးနဲ့ ဖြန့်ထည့်ထားတဲ့ ရေစိမ်ကုလားပဲတွေကို သုံးပွဲထပ် ကိုင်ထားပြီး ကမ်းပေးတယ်။

‘တစ်ပွဲ တစ်ဆယ်၊ သုံးပွဲကို အစိတ်ပဲပေးပါ’

ကိုယ် ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ထဲက ပဲတွေကို တစ်ချပ်တည်းပေါင်းပြီး ခိုတွေကို ကြဲပက်ကျွေးလိုက်တယ်။ ခိုကလေးတွေ အစာလုပြီး ဟိုဝဲသည် ဝဲနဲ့ အလှအယက် စားနေတာကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေးကို ငွေအစိတ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက လက်ထဲမှာ နောက်ထပ် ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းကန်သုံးချပ်ကို ထပ်တိုးပေးနေတော့ ကိုယ်လက်ကာပြလိုက်တယ်။

‘တစ်ပွဲ ငါးကျပ်ပဲပေးတော့ အစ်မရာ၊ သုံးပွဲ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲပေး’

‘တော်ပါပြီကွယ်’

ကိုယ့်မှာ ဒီမနက် ပိုက်ဆံမရှိလို့ အမေ့ဆီက ငါးဆယ် ချေးလာခဲ့ရတာ ကောင်လေးရဲ့ လို့ တော့ ရင်ထဲက ပြောလိုက်မိတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မင်းကို တစ်ဝက်မျှလိုက်တာပဲ။ သည့်ထက်လည်း ကိုယ် ပိုပြီး မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

တကယ်တမ်း ဖြစ်သင့်တာက အခုလို မနက်စောစောစီးစီးမှာ သတ္တဝါတွေ အစာရေစာပြည့်ဝစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တဲ့ စိတ်ကလေး နှလုံးသွင်းထားရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား။ ယတြာချေ

တာ မဟုတ်ပေမဲ့ 'သင်တို့ အာဟာရ ပြည့်သလို ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ မိသားစုအားလုံးလည်း အစာအာဟာရ ပြည့်ဝရပါလို၏ ' လို့ ဆုမတောင်းသင့်ဘူးလား။

ဘာကြောင့်များ ကိုယ်ဟာ မစဉ်းစားနဲ့ အလောသုံးဆယ်တွေ လုပ်မိမှန်း မသိပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော မနက်ခင်းကလေးကတော့ မင်္ဂလာရှိနေတာ အမှန်ပဲ။

အလို ... မွေးလိုက်တာ။ ဘယ်ကများ ပါလိမ့် ...။

ဩ ... ကိုယ့်နောက်နားမှာ လာရပ်တဲ့ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ဆီ ကကိုး။ ရေမွှေးနံ့အတော်များများကို ကိုယ် အမျိုးအစား ခွဲတတ်ပေမဲ့ ဒီလောက် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အမျိုးကိုတော့ ကိုယ်တစ်ခါမှ မရှု့ရှိက်ရခဲ့ဖူးဘူး။ အတော်ကြီးကို အဖိုးတန်မယ့် အမျိုးပေပဲ။ ကလေးမလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီနဲ့ စကပ်ရှည်ရှည်တွေကလည်း တကယ့်အဖိုးတန်တွေပဲ။ လေးလက်မလောက်မြင့်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖိနပ်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကလည်း သေးမှ မသေးဘဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ ကဘာကြောင့် ဘတ်စ်ကား စောင့်နေကြတာတုန်း။ သည် လိုပုံသဏ္ဌာန်၊ သည် လိုအနေအထားနဲ့ လိုင်းကားနဲ့ ကတော့ မအပ်စပ်လှဘူးကွယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ မိကောင်းဖခင် သားသမီး၊ အခြေကြီးကြီးလေးတွေထဲက ပုံမျိုးပေါ့။ မိဘက ရှိမှန်းမသိ မရှိမှန်းမသိ။ လှချင်ပချင်မော်ချင်ကြွားချင်စိတ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင်များ ဝတ်နေကြရော့လား ကလေးတို့ ရယ်။

ဒါ ဆိုရင်တော့ သားသမီးကို သိပ်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်နေကြရရှာတဲ့ မင်းတို့ မိဘတွေခများ သနားစရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်အားဖြင့်တော့ မင်းတို့ ကျေးဇူးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် လေထုလေး သင်းပျံ့မွှေးနေတာကတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ပိုပြီးကြည်

လင်လန်းဆန်း စေတာ အမှန်ပဲ။

ဟော ... ဘတ်စ်ကားတစ်စီး လာနေပါလား။

မှန်း ... နံပါတ် ဘယ်လောက်ပါလိမ့်။ ဒါ ကိုယ်စီးရမယ့်
သုံးဆယ့်ကိုး ကားပဲ။ ဘယ်လောက်များ ငါးပိငါးချဉ်သိပ် လာမှာ ပါလိမ့်
။ ဒီအချိန်ဟာ ကျောင်းချိန်။ အလုပ်ချိန်။

အလို ... ထူးထူးခြားခြား ကားက ချောင်လို့ ပါလား။

စပယ်ရာကလေးက တွယ်ထားတဲ့ သံတန်းကို လက်လွှတ်ပြီး ပလ
က်ဖောင်းပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း ...

‘မင်္ဂလာဈေး ... ၄ လမ်း ... စာတိုက် ... သိမ်ဖြူ ... မော်တင် ...’

ခရီးစဉ်တွေကို ရွတ်ပြီး လူခေါ်နေတယ်။ ကားပေါ်က ခရီးသည် တွေ
က အောက်ကတက်လာမှာ စိုးလို့ အလှူအယက် တိုးဆင်းတော့ စပယ်
ရာလေးက အဝကိုသွားပြီး ...

‘ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါခင်ဗျာ။ ကား အကြာကြီး ရပ်ထားမှာ ပါ။ ဟာ
... အဘွား ဖြည်းဖြည်းဆင်း။ ဖြည်းဖြည်းဆင်း။ သားကို ကိုင်ထား။ နောက်က
ညီလေး လာ လာ ... အစ်ကိုလေးဆီ လာ’

ဆိုပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ညင်ညင်သာသာ တွဲချနေတယ်။
လူတွေကုန်တော့ ကိုယ်က ကားပေါ် အရင်ဦးဆုံး တက်လိုက်တယ်။ ကို
ယ့်နောက်ကလည်း တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လိုက်တက်တယ် ထင်ပါရဲ့
။

‘မမကြီး ရှေ့နည်းနည်းတိုးပေးပါ ခင်ဗျ။ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ။ ဟော
... ကြီးကြီးမေ ကိုင်ထားဦး၊ ကိုင်ထားဦး။ ပိုက်ဆံ နောက်မှ ပေး။ လိမ့်
ကျမယ်။ အစ်ကိုလေးက ဘယ်နှယောက်လဲခင်ဗျာ။ ဟို ဦးဦး ရှေ့မှတ်တို

င် မင်္ဂလာဈေးခင်ဗျာ။ ဒီမှာ ဆင်းရဲပါတယ်။ ဆင်းမယ်ဆိုရင် ရှေ့နည်းနည်း ကြိုထွက်ထားပေးပါခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကောင်လေးက ယဉ်ကျေးလိုက်တာ။ စပယ်ရာမလုပ်ဘဲ ဟိုတယ်မှ ဧည့်ကြိုလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်’ ဆိုသော အသံတစ်သံ ကိုယ့်နောက်နားက ထွက်လာတယ်။

အင်း ... ဒီလိုတော့လည်း လောကကြီးဟာ သာယာလှပလို့ ပါလား။

ဟူး ... မောလိုက်တာ။

လူလည်း နွမ်းဖတ်နေတာပဲ။ အပုပ်ချိန်မို့လို့ ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ ကားထဲမှာ ချွေးနံ့၊ အရက်နံ့၊ ချဉ်နံ့၊ အနံ့ပေါင်းစုံနဲ့ လှိုင်ပြီး မွန်းကျပ်နေတာပဲ။ မှတ်တိုင်မရောက်ခင်ကတည်းက ဆင်းလို့ မှ ရပါမလားလို့ ပူလိုက်ရတာ။ လူက တခြား၊ ခြင်းက တခြား၊ အိတ်က တခြား ပိပြားနေတဲ့ ထဲက အတင်းဆွဲထုတ်ရတာ။ ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ အတင်းတိုးထွက်နေတဲ့ ကြားက စပယ်ရာက တွန်းချလိုက်သေးတယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြေစုံရပ်ပြီး အပေါ်ခြောက်လွှာကိုတက်ဖို့ တွေးကြည့်ပြီး ရင်မောသွားတယ်။ လှေကားထစ်တွေကို တက်ရမှာ ကြောက်နေတယ်။ ခူးတွေက ချောင်ချင်သလိုလို။

ရင်တွေက တုန်နေသလိုလို၊ မနက်တုန်းကလည်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ကိုယ့်အိမ်ရောက်အောင်တော့ ကိုယ်ပြန်တက်ရမှာ ပေါ့။ မတက်ချင်ရင် လမ်းပေါ်ထိုင်နေရုံပေါ့။ အမလေး ...

တွေးကြည့်တာနဲ့ တင် ကျောချမ်းလိုက်တာ။ မနက်စောစောက အပျော်
လေးတွေတောင် ဘယ်နားရောက်ကုန်ပြီ မသိတော့။

လှေကားအထစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကို ယိုင်နဲ့ နဲ့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ခြေ
လှမ်းနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းတက်လာလိုက်တာ ငါးထပ်ကိုလည်း ရောက်ရော
လူက ဆက်တက်ချင်စိတ် မရှိတော့အောင် မောဟိုက်သွားပြီ။ ကျန်တဲ့
လှေကား ဆယ့်နှစ်ထစ်ကို နင်းပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ရောက်ပြီပေါ့။
ရောက်ခါနီးပြီဆိုတာ သေချာနေကာမှ လူက ပိုပြီး အားပြတ်လာတယ်။
လှေကားလက်ရန်းတွေကို တွဲခိုပြီး လေးလေးကန်ကန် လှမ်းလာရင်းက
အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်ကို နင်းနေဆဲမှာ အထဲက မေမေ့စကားပြောသံ
ကို ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးချပ်ကို ဖောက်ပြီး ကိုယ့်ဆီရောက်လာတယ်။

‘မိန်းကလေးပဲအေ ... အချိန်တန် အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပေါ့။ ခု
တော့ ဟိုစပ်စပ်သည် စပ်စပ် နေရာတကာပါတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့
နေဝင်မိုးချုပ် သွားချင်ရာသွား၊ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ပြန်၊ ဒါ မိန်းကလေး
အိမ်ပြန်ချိန်လားအေ’

ကိုယ့်ကျောပြင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကို နှိပ်ကွပ်နေတဲ့ အ
သံပါလား။ မေမေ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေပါလိမ့်။ ဧည့်သည် ရှိနေတာ
တော့ သေချာနေပြီ။ ကိုယ်တို့ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ စကားတိုးတိုး
မပြောတတ်။ မေမေ့ထက် ဖေဖေတို့ ၊ ကိုယ်တို့ က ပိုဆိုးသည် ။ မေမေ
က အခုမှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပြောနေလို့ သူကိုယ်တိုင် အသံကျယ်နေ
တာ။ အခါတိုင်း ကိုယ်တို့ သားအဖတွေ စကားပြောရင် ...

‘သူများ အိမ်တွေများ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မှန်းမသိရဘူး။ ကျုပ်တို့
အိမ်များ ဖြင့် အတွင်းရေးရော၊ အပြင်ရေးရော မသိသူ မရှိဘူး။ ဘယ်သူ
မှ တောင် ရိုက်စစ်ဖို့ မလိုဘူး။ ညည်းတို့ သားအဖတွေ မွေးကတည်းက

များ လည်ချောင်းထဲ စဝီကာပါလာသလား မှတ်ရတယ်’ လို့ ပြောသေးတာ။

‘ကျုပ်မှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ မီးဖိုထဲက မထွက်ရသေးဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း ပြေးရှာလိုက်ရသေးတယ်။ သူတို့ ပြောလိုက်ရင် ‘မချက်နဲ့ ပေါ့၊ ရှိတာစားလည်း ရတာပဲ။ မေမေက အပင်ပန်း ခံတာကိုး၊ ဘာညာနဲ့’ ငါမချက်တော့ သူတို့ က ချက်လို့ လား။ ဘဲဥကြော်လိုက်၊ ကြက်ဥကြော်လိုက်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆင်းဝယ်လိုက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်တောင် အချိုးပြေအောင် ဆိတ်ဆွပြီး မကြော်တတ်တဲ့ ဟာတွေ။ သူတို့ စားနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ် မစားနိုင်ဘူးတော့။ သူ့အဖေက ပိုတောင် အကောင်းကြိုက်သေးတယ်။ မိန်းကလေးရယ်လို့ အိမ်မှုကိစ္စများ အားကိုးရမလားမှတ်တယ်၊ ဘာသောက်သုံးကျတာ ရှိလဲ။ အလကား သောက်ပျင်း’

အဟင်း ဟင်း ... မေမေနှယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတာ ချီးမွမ်းနေလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး။

‘သူများ နဲ့ ကျတော့ ကောင်းတယ်တော့။ သူက ဆရာမကြီးလေ။ ဘယ်သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ။ သူမပါရင် မပြီးဘူး။ သူရှိမှ ပွဲစည်တယ်ဆိုပဲ။ ဘယ်နေရာတွေ တော်နေတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အိမ်မှာ တော့ ဘာလုပ်လုပ် အပေါက်အလမ်းမတည့်ဘူး။ မအေသင်ပြရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘူး။ သိပြီ၊ သိပြီဆိုပြီး ပြေးတာပဲ’

‘ဒီလိုပဲ အချိုးမပြေလို့ ငါ့ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆူမိရင်လည်း တစ်ဝက်တစ်ပြက်နဲ့ ဟိုလှည့်မဲ၊ သည် လှည့်မဲနဲ့ ငါ့မှာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်အောင် အားရပါးရ ပြောရတယ်၊ ဆူရတယ် မရှိဘူး။ ငါကစိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်လွန်းလို့ ။ အရင်စိတ်မျိုးဆို ဒီကောင်မလွယ်ဘူး’

‘ကဲ ... အခုပြောတော့ မေမေရေ ထိန်းမထားနဲ့ ပြောစရာရှိတာတွေ အကုန်သာပြောတော့။ သမီးလည်း မောမောနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးတော့ ကို စောင့်နားထောင်လိုက်ဦးမယ်’

မေမေ့ကို ရင်ထဲက ကျိတ်ပြောပြီး တံခါးကိုကျောမှီ ရပ်နေရာကနေ ခြေဆင်းထိုင်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် မှီ နီးနားထောင်နေလိုက်တယ်။

‘ဘယ်လောက်အထိ သောက်သုံးမကျသလဲဆိုရင် ကိုယ် စားပြီးတဲ့ ထမင်းပန်းကန်တောင် ကိုယ်မဆေးဘူး။ ကိုယ့်ထမီကိုယ် မလျှော်ဘူး။ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် မသိမ်းဘူး။ မနက်မိုးလင်းရင် ဖုတ်ဖက်ခါထသွား တာပဲ။ အဲဒါ မိန်းမလားဟဲ့၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ငါကဖြင့် ကျွန်မကြီး ကျနေတာပဲ။ သူ ဖွသွားသမျှ အကုန်လိုက်သိမ်းရတယ်။ ဘယ်သူမှ မညှာဘူးအေ ... တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား’

‘ဟင် ... ကလေးတွေ မသိမ်းဘူးလား မေမေရဲ့ ။ ကလေးတွေ သိမ်း တယ်မှတ်လို့ ထားခဲ့တာပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ ...’

‘ကလေးတွေကလည်း ကျောင်းက တစ်ဖက်၊ အလုပ်က တစ်ဖက်။ မ နက်စောစော ဘာလေးညာလေးလိုချင်ရင် ဈေးတန်းထဲ ပြေးဝယ်ခိုင်းရ သေးတယ်။ ငါကဒီခြောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းဟယ်၊ ပြေးတက်ဟယ် မ လုပ်နိုင်ဘူးအေ။ အ လုပ်သွားခါနီး ရေချိုးရင်း သူ့ချွတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်တွေ လျှော်ပေးသွားရသေးတာ။ တစ်ခါတစ်ခါများ အပျိုလေးတဲ့ ...၊ အ လုပ် သွားတာ သနပ်ခါးတောင် မပါရှာဘူး။ မျက်နှာပြောင်နဲ့ သွားရတာ။ သူ က အိမ်အလုပ်မှန်သမျှ သူ့သမီးတွေ လုပ်တယ်လို့ ချည်း ထင်နေတာ။ သူ့သမီးတွေကလည်း လက်နှစ်ဖက်တည်းရှိတာဟဲ့။ အဲဒီဘုရင်မက သူ့ ကိုယ်သူ လိုတရနေတယ် မှတ်တာ’

‘ဪ ... ဒေါ်ဒေါ်က ငယ်ငယ်တုန်းက ခိုင်းမှ မခိုင်းတာ။ သူက ဘာ

လုပ်တတ်ပါ့မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ...’

ဟာ ... မမစော အသံပဲ။ မမစော ရောက်နေတယ်တော့။ ပျော်လိုက်တာ။

‘ဟဲ့ ... ဘယ်အချိန် သွားခိုင်းမလဲဟဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးမို့လို့ ။ နောက် ကျောင်းထားတော့ ကျောင်းသူမို့လို့ ။ မိဘကတော့ ပညာထူးချွန်ပါစေရယ်လို့ သူဝတ်တဲ့ ထမီတောင် ငါကလိုက်လျှော်ပေးခဲ့တာ။ ဈေးလယ်ခေါင်မှာ ငါးမူးဖိုး၊ တစ်ကျပ်ဖိုး ရောင်းပြီး ရသမျှအမြတ်ကလေးနဲ့ ခြစ်ခြတ်ပြီး သူကျောင်းမှာ ဆုယူဖို့ ဝတ်ကောင်းစားလှကလေးတွေ ဝယ်ဝယ်ဆင်ရတာ။ မယ်မင်းကြီးမက ဆယ်တန်းတောင် မဖြေရသေးဘူး။ လင်ရသွားပါရောလား။ ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီး လင်သေမှ ငါ့ဆီပြန်ရောက်လာခဲ့တာကိုး။ အဲဒီသူ့လင်ကိုကျတော့ သူထမင်းချက်မကျွေးရဘူးလား။ ဘာနဲ့ စားနေကြတုန်း။ ယူလိုက်တဲ့ လင်ကလည်း ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

ဟာ ... ပြဿနာပဲ။ မေမေတစ်ယောက်ကတော့ အငှာကို ရေနူးနေပြန်ပါပြီ။ ခုနေခါ ဆတ်ခနဲထ တံခါးခေါက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ မေမေ့အသံ တိတ်ပဲသွားမလား။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အရှိန်မသေဘဲ နားရင်းပဲ ဆက်အုပ်လေမလား။ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

‘မိန်းကလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်း ပါ။ အကြီးဆုံးကလည်း ဖြစ်၊ အဖေ့ အသည်းနှလုံးလေ၊ ပုံပြင်ထဲက လင်မယားလိုပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ ‘ငါးတစ်ကောင် ရလိုက်ရင် ငါ့သမီး ရှင်ထွေး ဈေးတင်ဖို့ လေး၊ နောက်ငါးတစ်ကောင်ရလည်း ငါ့သမီး ရှင်ထွေး ဈေးတင်ဖို့ လေး’ ဆိုသလို သူဖို့ ချည်းပဲ။ အငယ်ကောင်တွေက ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ လျှော်လိုက်

ရ ဖွတ်လိုက်ရ၊ မအေးဈေးဗန်း လိုက်ခင်းရ၊ လိုက်ရောင်းရ၊ ထမင်းချက် ရနဲ့ ဒင်းကိုတော့ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်း မလိုက်ရတာ။ ဟင်း ... အရွယ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ ယောက်မ မြင်းစီးထွက်တော့တာပဲ’

မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့ ၊ အဲဒါ အကြောင်းရှိတယ်။ ရှေးဘဝက ရေစက်လေ မေမေရဲ့ ...။ ရေစက် ... ရေစက်။

‘သောက်မြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ပစ်ကိုထားလိုက်တော့ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ် ဆိုတာကို။ ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ်သတ်သွားတယ် မှတ်သလဲ။ ကျုပ် ပြန်ခေါ်လို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ထမီနှစ်ထည်ပဲ ပါတော့တာ။ နည်းနည်းလေးသာ နောက်ကျရင် တွေးဝံ့စရာတောင် မရှိဘူး’

ဟာ ... မေမေကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး။ ရှက်လိုက်တာ။

‘ထွက်သွားတုန်းက တစ်ယောက်။ ပြန်လာတော့ သုံးယောက်။ ကျုပ်တို့ ကုသိုလ်ကံပေါ့အေ။ သူကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ နည်းနည်း ပြောင်းလာတာက ‘လေ’ ပဲ ရှိတယ်။ အပြင်လောကမှာ လူပေါင်းသူပေါင်း ဆုံခဲ့တယ်ပေါ့အေ။ ဘယ်နေရာမဆို သူ အကုန်သိ၊ အကုန်တတ်၊ အကုန်နားလည်၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ကို သူက လေတွေတစ်ထောကြီးနဲ့ ပြန်လာတာအေ။ ဖအေကလည်း သူ့သမီးကို ဘဝကသင်ပေးလိုက်သတဲ့ ။ သူ့သမီး အမြင်တွေကျယ်လာသတဲ့ ။ ဗဟု သုတတွေ တိုးလာသတဲ့ ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံပဲလိုချင်တယ်။ ကျုပ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ပြားကို နှစ်ပြားပွတ်ပြီး တိုးလာတဲ့ လူဦးရေနဲ့ လောက်ငအောင် ချက်နေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲတယ် မှတ်သ

လဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကလေးတွေကို အဖေတွေ၊ မောင်တွေက ထိန်းရတာ။ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုရသေးတာ။ အဲဒါတွေ မြင်လို့ လည်း ကူရကောင်းမှန်းမသိဘူး။ ကျုပ်မှာ လည်း ဈေးနဲ့ မီးဖိုချောင်နဲ့ လွန်းထိုး နေတာ’

အင်း ... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ကလေးတွေ ငယ်ငယ်ကအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့ မောင်လေး တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်မြင်လာတယ်။

‘အခု ငါအသက်ကြီးတော့ သူ့ကို ဈေးဆိုင်ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ပြုတ်လိုက်တဲ့ အရင်း။ ခဏခဏ ထည့်လို့ ကိုပဲ မလောက်နိုင်တော့ဘူး’

မလောက်လည်း သမီးပဲ ရောင်းရတာပဲ မဟုတ်လား မေမေရဲ့ ။ ရတဲ့ အခါလည်း ရပါတယ်။ ဟိုတစ်လောတုန်းကဆို ဘယ်လောက်ရောင်းကောင်းထားသလဲ။ နတ်သမားတွေ တောင်ပြီးသွားတဲ့ ရက်ကလေ။ ဆိုင်မှာ ရောင်းလိုက်ရတာ လက်တောင်မလည်ဘူး။

‘လက်ကလည်း ဖွာသလားမမေးနဲ့ ။ အပူအပင်ကလည်း မရှိတတ်ဘဲကိုးဟဲ့ ...။ ကျုပ်တို့ ကတော့ နေ့စာ၊ ညစာ၊ တုံးလုံးစာ၊ မတ်တတ်စာ၊ ဖျားရေးနာရေး တွေးနေရတာနဲ့ ကိုယ်ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ကိုယ် မျှမကျဘူး’

ဒါကြောင့် မေမေ့ကို သမီးက တစ်ရာရှစ်ဆယ်တန် ခူးရင်းသီးကို ခြောက်ဆယ်နဲ့ ရတယ်ဆိုပြီး ဝယ်ကျွေးတာပေါ့ မေမေရဲ့ ။

‘စေတနာကတော့ ကောင်းပါတယ်အေ။ သူ့လိုစေတနာမျိုးက ငါလည်း ထားတတ်တာပေါ့။ သူက ငါ့ကို တစ်ခါတလေ သူငယ်နှပ်စားမှတ်နေတယ်။ ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်တန် ပန်းသီးတစ်လုံးကို နှစ်ဆယ်ပဲ ပေး

ရတယ်ဆိုပြီး ဝယ်လာ ကျွေးသေးတာ။ ငါကနောက်နေ့ကျငွေနှစ်ဆယ် ပေးပြီး ဆယ်လုံးဝယ်ခိုင်းတော့ ကောင်မ ထိရော ...။ သူ ကုသိုလ်ရ အောင် ဘုန်းကြီးလှူလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဈေးလယ်ခေါင် နေလာတဲ့ မိန်းမကို လာပတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ’

ဗုဒ္ဓေါ ... မလွယ်ပါလား ...။

‘ပိုက်ဆံများ သုံးလိုက်ရင် ဟိုနေရာ ပက်ခနဲ၊ သည် နေရာ ပက်ခနဲ။ သည် လိုလူမျိုး ဘယ်တော့ ကြွေးကင်းမလဲ။ ရတာက တစ်ရာ၊ သုံးတာ က တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ အစားမျိုး။ ဘယ်သူကဆိုလဲ သူ့ကို တွေ့စက သူ ဌေးသမီးမှတ်လို့ ဆိုပဲ။ ပြီးတော့မှ ပေါင်းရင်းပေါင်းရင်း သူဌေးသမီး အစစ်မဟုတ်ဘဲ သူဌေးမ ဂိုက်ဖမ်းနေမှန်း သိသွားလိမ့်မယ် အသာနေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ သူက သူများကို ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့ သဒ္ဓါတရား ရှိလို့ ပါ။ ကျွန်မတို့ ဆီလာလည်း ဒီလိုပဲ ဝယ်ခြမ်းခဲ့တာပဲ။ သူ က လူတစ်ဖက်သားကိုလည်း အားကြီး သနားတတ်၊ ကူညီတတ်တာ ...’

‘သူ ကူညီတာက သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စတွေဆိုရင် ငါ မပြောပါဘူးအေ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ ပါ မနေရဘူး။ ကျောင်းနေရင်း ဒုက္ခဖြစ်တဲ့ လူကို ကျောင်းထားပေးရတာနဲ့ တောက တက် လာပြီး ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ လူကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာ၊ ထမင်းကျွေး၊ ပညာသင် ပေး။ ပြီးတော့ အလုပ်ပါ ရှာပေး။ အဲသည် ကလေးတွေက သူ့အပေါ် သိ တတ်တဲ့ လူလည်း သိတတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် အခု တစ်ယောက်တည်း တွေ့သေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အဲဒီလူတွေက ကောင်း တယ်အေ။ သူက မကောင်းတာ။ အဲဒါလေးတွေက ကျေးဇူးသိတတ်လို့ ကူညီဖို့ လာရင် သူက ခါခါလွှတ်သေးတာ။ နောက်ကသာ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့နဲ့ ဒုက္ခသည် တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျုပ်အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာ

တာ။ ကျုပ်မှာ လည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးလိုက်ရတာ လျှာကို ထွက်မတတ်
ဘဲ။ သူ့ဟာသူ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်လို့ ကတော့ လူတကာကို ကယ်တင်ရှင်လုပ်
နေတာ မပြောပါဘူး။ ဒုတော့ သူ မျက်နှာလိုအားရ လုပ်သမျှတွေက ကျ
ပ် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါမ
ခံနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်များ ခေါ်တင်လာခဲ့လို့ ကတော့လား ည
ည်း ခေါ်လာတဲ့ လူ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ညည်းဆင်းသွားတော့လို့ နှင်ကိုချလို
က်တော့မယ်’

‘ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ပြောင်းပြန်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလူတွေက အလကား လာနေကြတာ မဟုတ်
ဘူး ။ တအောင့်တဖြုတ် မှီခိုတုန်း ကြိုးစားပမ်းစား သူတို့ တက်လမ်း သူ
တို့ ရှာပြီး အချိန်တန် ထွက်သွားကြတာ။ သူက ဒီမှာ တစ်သက်လုံး ငါ့ကို
ဒုက္ခပေးနေမှာ ။ သူပါ မရှိတော့ရင် ငါလည်း ဒီဒုက္ခတွေ အေးရော မဟု
တ်လား’

ဘုရား ... ဘုရား ... တော်ပါသေးရဲ့ ။ အခုလောလောဆယ် ဘယ်သူ
ကိုမှ အိမ်ခေါ်လာဖို့ အစီအစဉ်မရှိသေးလို့ ။ နို့မဟုတ်ရင် ခေါင်းနဲ့ ဆင်း
ရမှာ ။

‘သူက သူများ ဒုက္ခရောက်ရင်ကို မနေတတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ’

‘အဲဒီလို မနေတတ်လို့ ဒုက္ခတွေက သူ့ဆီကို ရောက်ရောက်လာတာ
ပေါ့အေ့။ ဟင်း ... ညည်းဟာမက သူ့ကိုယ်သူ လည်လှပြီ မှတ်နေတာ
လူတွေက သူ့ထက်တောင် ပိုလည်သေးတယ်’

‘ကျုပ်က မစ္ဆရီယနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးတော်။
ယောက်ျားဆုံးသွားလို့ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာသည် မိ
န်းမနဲ့ မိသားစုကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ကူညီပေးတာမျိုးကျတော့ ကျုပ်

က သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ပေးလိုက်ပါပေရဲ့ ။ လင်က ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်ပြီး ရှာဖွေမကျွေးတဲ့ မိသားစုက ဈေးရောင်းဖို့ ခဏခဏ အရင်း လာထောင်ခိုင်းတာကျတော့ ကျုပ်တင် မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ဆိုင်ပါးချင်းတွေက ပါ မသထားဘူးတော့။ ကောင်မလေး အရင်းပြုတ်တော့ သူက သူဌေးလုပ်ပြီး ထုတ်ပေး။ သူ အရင်းပြုတ်တော့ ကျုပ်က မရှိရှိတာ ခြစ်ခြုတ်ပေးတော့ မြင်တဲ့ လူက ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား’

အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ မေမေက အဆူသန်ပါတယ်ဆိုမှ အဲဒီကလေးတွေကလည်း အတို့ အထောင်။ အဲဒီကောင်မလေး သားအမိတွေ အရင်းပြုတ်ပြီး ကိုယ့်ဆီလာတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြိုမြင်ရင် ကိုယ့်ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ခေါ်ထုတ်တဲ့ လူက ခေါ်ထုတ်ပြီး ကျန်တဲ့ လူက ခရီးထွက်သွားတယ်။ မရှိဘူးဆိုပြီး ပြောလွှတ်တာ နောက်မှ သိပြီး ကိုယ်အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ဒါတွေလည်း မေမေ့နားရောက်တာပဲလား။

‘ငါကသမီးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ သူ့မှာ က သမီးတွေနည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး ။ တော်တဲ့ လူကျတော့လည်း တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတော့်ကို ရှားတယ်။ အဲဒီ သိတတ်တဲ့ လူလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရှိနေလို့ သူ ခံသာနေတာပေါ့’

ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ အတွက် ကိုယ့်ပါရမီကို ဖြည့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုယ့်မွေးစားသမီးလေးကို ပြောတာပေါ့။ အဲသည် နှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ စိတ်တိုင်းကျတယ်။ ကျမှာ ပေါ့။ သူတို့ က လူစေ့တက်စေ့ အလိုက်သိပြီး အောက်သက်ကြေတာကိုး။

‘တစ်လောတုန်းကလည်း ငယ်ငယ်က သူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးက နိုင်ငံခြားက ခဏပြန်လာတော့ သူ့ကို လာကန်တော့တယ်။

ကျုပ်ရှေ့တင် ပိုက်ဆံတွေ တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ကန်တော့တာ။ အသုံးမလိုဘူး ။ သူ့စေတနာကို အဲသလို မချေဖျက်နဲ့ ဆိုပြီး လက်မခံတော့ ဟိုကလေးက ကြောက်တာနဲ့ ပြန်ယူသွားရတယ်။ သူ စာရေးဖို့ ဆိုပြီး ဘောလ်ပင်လေးတစ်ချောင်းပဲ ပေးသွားရရှာတယ်။ နောက်တစ်နေ့လည်း ကျရော ဒင်းက အဲသည် ဘောလ်ပင်ကို ပန်းဆိုးတန်းမှာ လည်ပြီးရောင်းနေပါရောလား။ သူ့ဆီက ဘောလ်ပင်ကို ဝယ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးခဲ့ရတဲ့ လူက ပြောတာ။ အဲသလောက် အရှက်မရှိတဲ့ ကောင်မ’

အဲဒါလည်း ပြန်ကြားမယ်လို့ တော့ အစကတည်းက ထင်သား။ စာရေးကိရိယာဆိုင်မှာ ပတ်ကားဘောလ်ပင်ကို ရောင်းဖို့ ဈေးမတည့်ဖြစ်နေကြတုန်း သူငယ်ချင်း ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ကိုယ့်ဆီက တောင်းဝယ်တော့ အဟုတ်မှတ်လို့ ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဈေးနဲ့ သူ့ကိုရောင်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကို ဟုတ်တိပတ်တိနဲ့ ဝယ်ပြီးမှ ကိုယ့်ကလေးအတွက် သူက မွေးနေ့လက်ဆောင် ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ သူများ အသနားခံရတာ အတော်လေးတော့ မခံချင်စရာကောင်းတယ်။ သူက ကိုယ့်ကို အသနားလွန်းပြီး ကိုယ်အဆင်မပြေရှာတဲ့ အကြောင်း ကိုယ့်အမေကိုသွားပြီး ကြားပွဲစားလုပ်ပေးပုံရတယ်။ မေမေက သိသွားပြန်ရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘောလ်ပင်အကြောင်း မေမေ မသိသေးတာရှိတယ်။ ဘောလ်ပင်လည်း လက်ထဲပြန်ရောက်ရော ကိုယ့်သားသမီးပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုပြီး ဆိုင်မှာ တစ်ခါထပ်ရောင်း လုပ်တော့ ပိုက်ဆံ နှစ်ခါရတာပေါ့။

။

‘ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်ကို ငါလက်ကိုင်ထားတာပါ။ ညည်းဟာမက လွန်လွန်းလို့ ကို ပြောနေရတာ။ ချမ်းသာနေ၊ ပိုလျှံနေလို့ က မပြောပါဘူး။ ခုတော့ ကျုပ်တို့ မှာ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာ။ သူ့အဖေရော၊ ငါရော အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ဒါ

တောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေသေးလို့ ။ ဗြုန်းခနဲများ လဲသွားရင် ဘယ်မှ လဲ တိုးလုံးစာ ...’

ဟုတ်သားပဲနော်။ အဲဒီအကြောင်းတွေ သမီး မေ့နေတယ်။ သူများ တွေကို သနားနေရတာနဲ့ ပဲ ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်သနားဖို့ မေ့နေတယ်။

‘ဈေးသွားရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သူ့ရှာမတွေ့ဘူး။ ဆိုင်ကြီး သူများ နဲ့ ထားပြီး သွားချင်ရာ သွားနေတာပဲ’

သွားချင်ရာ သွားတာ မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ ။ မသွားမဖြစ်တဲ့ နေရာ တွေ သွားနေရတာ။ လူမှုရေးတွေပါ မေမေရယ်။

‘ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားမဖြစ်တာပေါ့အေ။ တော်ရုံတန်ရုံလည်း ကျုပ် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။ တစ်နေကုန် သွားချင်ရာ သွားစမ်းပါအေ။ ညနေတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာပေါ့။ အခုတော့ ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီမှ ပြန်လာ။ ဒါ မိန်းမ အိမ်ပြန်ချိန်လား’

ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့ ။ အခုခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး အစွမ်းအစရှိတဲ့ မိန်းမတွေက အဲဒီအချိန်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတယ် ။ သူတို့ က အလုပ်များ တယ်လေ။

ပြီးတော့ နေတောင်မဝင်သေးဘဲ အိမ်ပြန်တော့ သူများ တွေက အထင်သေးမှာ ပေါ့ မေမေရဲ့ ။ ဒီကောင်မ ဘယ်သူမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ စကားပြောဖော်တောင် မရှိလို့ အစောကြီး အစောကြီး အိမ်ပြန်ရောက်နေတယ် ထင်မှာ ပေါ့။ ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်မယ့်လူတောင် မရှိဘူးလို့ ထင်မှာ ပေါ့ မေမေရဲ့ ဟင်း ... ဟင်း။

‘မဟုတ်တဲ့ ဟာမျိုးကျ အားကြီးတတ်တယ်။ မိဘက ဟုတ်တာပြောရင်သာ မခံချင်တာ’

အခု ခံနေတယ်လေ မေမေရဲ့ ။ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက် အကြာကြီး နားထောင်နေဖူးလို့ လဲ။

‘အခုလည်း ကြည့်။ ရှစ်နာရီကျော်သွားပြီး ပြန်မလာသေးဘူး။ အောက်က လှေကားတံခါးတောင် ပိတ်သွားပြီလား မသိဘူး’

ဟင်း ... ဒီမှာ ရောက်နေတာဖြင့် တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ။

‘ဟဲ့ ... ဝရန်တာမီး ဖွင့်လိုက်စမ်း။ အောက်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ဦး။ လှေကားမီးမှ ဖွင့်ထားရဲ့ လားလို့ ။ မှန်း ... ငါ ထွက်ကြည့်စမ်းမယ်။ လာရင် အိမ်ရှေ့ကားဂိတ်က လာမှာ ဟဲ့။ တို့ ဝရန်တာ ထွက်ပြီးစောင့်ရင် ကောင်းမယ်’

‘မိုးချုပ်တော့မယ်၊ မိဘက စိတ်ပူတယ်ဟဲ့။ ငါ့မှာ ညခုနစ်နာရီထိုးရင် ကို မျှော်ရပြီ။ နေထိုင်လို့ မထိတော့ဘူး။ မိုးက ချုပ်ချုပ်နဲ့ မီးပျက်တဲ့ နေ့များ ဆို လှေကားအချိုးတွေမှာ ဖယောင်းတိုင် လိုက်ထွန်းရသေးတာ။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ ။ သူ့ဟာသူ ဘယ်အရွယ်ပဲရှိ နေနေ သားသမီးဟာ သားသမီးပဲဟဲ့။ ငါကတော့ စိတ်ပူရတာပဲ’

အင်း ... အခုမှ စိတ်ပူနေ။ စောစောကတော့ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ လျှောက်ပြောနေပြီးတော့။

‘သိပ်အစောကြီး မပြန်ရင် နေပါအေ။ ခြောက်နာရီခွဲ ခုနစ်နာရီလောက် ပြန်ရောက်ရင် တော်ပါပြီ။ အခုတော့ လှေကားသော့တစ်ချောင်း အပိုလုပ်ထားပြီး ရောက်ချင်တဲ့ အချိန် ရောက်တော့ ကျုပ်တို့ မှာ ညဘက် ဘုရားတောင် စောစောထိုင်ရှိခိုးလို့ စိတ်မဖြောင့်ရတဲ့ ဘဝ’

ရှိခိုးပါ၊ ရှိခိုးပါ။ နောက်ကို စောစောပြန်ပါမယ်။

‘ကားတွေတောင် အလာကျဲသွားပြီဟဲ့။ ခုထိ မပြန်လာသေးဘူး။ ဒု

ကွပ်ပဲ။ ဘယ်များ ခရီးလွန်နေပါလိမ့်’

မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဝင်တော့မှ ပဲ။ ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ မသိဘူး၊ ခြေထောက်တောင် ကျဉ်နေတယ်။

မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘဲလံတီးလိုက်တော့ အထဲက ...

‘ဟော ... လာပြီနဲ့ တူတယ်။ တော်သေးတာပေါ့အေ၊ သူ့အကြောင်း ပြောနေတာသာ သိသွားရင် မယ်မင်းကြီးမက ကောက်တော်မူဦးမှာ ’

သူပြောလိုက်မှ စိတ်ကောက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတော့တာ။

သစ်သားတံခါး ပွင့်သွားပြီး သံပန်းတံခါးနောက်က မေမေ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်တယ်။ မေမေ့လက်ထဲမှာ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သော့တစ်ချောင်းကို အဆင်သင့်ကိုင်လို့ ။

‘စောစောဝင်း ရောက်နေတယ်’

မေမေက မမစော ရောက်နေတဲ့ အကြောင်း သတင်းပေးရင်းနဲ့ လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူတယ်။

‘သိသားပဲ’

ကိုယ်က ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟဲ့ ... ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ။ စောစောဝင်းက ဒီညနေရထားနဲ့ မှ ရောက်လာတဲ့ ဟာ ...’

‘မေမေတို့ စကားပြောသံကြားလို့ သိတာပေါ့’

‘ဟောတော် ... ညည်းက အခုမှ တက်လာတာ မဟုတ်ဘူး လား။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ’

‘အစောကြီးကတည်းက၊ အစောကြီးကတည်းက။ ထမီနှစ်ထည်နဲ့

အိမ်ပြန်ရောက်တယ် ဆိုတာ မတိုင်ခင် အစောကြီးကတည်းက’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အငေါ်တူးပေးလိုက်တော့ မေမေ တိတ်သွားက
ရော။ ဟင်း ... အခုတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ပြန်အားနာသွားပြီမဟုတ်
လား။ ပြောတုန်းက ပြောပြီးတော့။

အိမ်ထဲတန်းဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲနေတုန်း မေမေ အခန်းဝကနေ
လာပြီး ...

‘ညည်း ကြာဆံချက် စားချင်တယ်ဆို။ ဒီညနေမှ ချက်ထားတာ။
ကောင်းလိုက်တာ။ ပျစ်နှစ်နေတာပဲ။ မီးဖွင့်ပြီး နွေးထားလိုက်ရမလား’

‘မစားတော့ဘူး အိပ်တော့မယ်’

ကြားတာနဲ့ တင် သွားရည်ယို လာပြီ။ ကောက်လက်စနဲ့ မို့ ခဏ
တော့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ ထိုးစားမယ်။

‘မစားချင်လည်း ညည်းသဘောပဲ။ အကုန်သက်သာတယ်’

တင်လိုက်တာ နည်းနည်းများ သွားပြီထင်တယ်။ မေမေက သိပ်စိတ်
မရှည်တတ်။ သည့်ထက်ထပ်ပြီး အငေါ်တူးပြလိုက်ရင် အတုတ်ခံရမှာ
ကျိန်းသေတယ်။ အသာလေးပုန်းပြီး အခန်းအောင်းနေလိုက်မှ ...

ခဏနေတော့ မမစော အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ မမစောနဲ့ ကတော့
ညီအစ်မပေမဲ့ သူငယ်ချင်းလိုဆိုတော့ အတွင်းရော အပြင်ရော ပေါင်းလို့
ရတယ်။ မမစောက ကိုယ့်ကို သဘောကျတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

‘ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ နင် အကုန်ကြားလား’

‘ကြားတာပေါ့။ သူက ကျွန်တော်မရှိဘူးထင်ပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွယ်
တာ’

‘ဟုတ်လား။ နင်ရှိတော့ မပြောရဲဘူးလား’

‘ကျွန်တော်က အပြောမှ မခံတာ။ သူပြောတာနဲ့ ပြေးတာပဲ။ အခု မမ
စောလာမှ ပဲ သူ့မှာ အစအဆုံးပြောရတော့တယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်
ကိုလည်း မြင်ရော တိတ်သွားတာပဲ’

မမစောက သဘောကျကာ ရယ်ပါတော့သည် ။

‘မမစောက ဘာရယ်တာလဲ ...’

‘အဲဒါ နင့်အမေဟဲ့ ...’

‘သိသားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ မအေဆိုတာ သမီးရဲ့ ခြေကို အကုန်မြင်တယ်ဟဲ့။
မမြင်ဟန်ဆောင်နေတာ။ အခုပြောတာ ပြောချင်လို့ ပြောပြနေတယ် မ
ထင်နဲ့ ။ တံခါးကို မျက်စပစ်ပြီး ပြောနေတာ သိရဲ့ လား’

ဘုရားရေ ... ခံလိုက်ရပြီ။

တကယ်တော့ ဒီညကမှ မနက်ကထက် ပိုလှတာ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း